

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) Nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji znaków towarowych, które nie mają charakteru odróżniającego. W spornej decyzji Sąd dopuścił się błędu stosując podwyższone wymogi w odniesieniu do charakteru odróżniającego.

Dokonywanie oceny charakteru odróżniającego obejmuje nie tylko cechy konkretnego znaku towarowego ale również ogólne wrażenie wywoływane przez znak w odniesieniu do oznaczonego nim towaru. Oznacza to, że charakter odróżniający zgłoszonego znaku towarowego podlega ocenie z jednej strony w kontekście poszczególnych składników znaku jak jego formy, usytuowania czy koloru oraz z drugiej strony, czego nie dokonał Sąd, w kontekście ogólnego wrażenia, które wywołuje. W ramach takiej oceny należy ponadto co do zasady uwzględnić okoliczność, że nawet określony stopień charakteru odróżniającego wystarczy do rejestracji znaku towarowego była możliwa.

Sąd błędnie podwyższył wymagania stosując się do zgłoszonego znaku towarowego powołując się na orzecznictwo dotyczące trójwymiarowych znaków towarowych, na które składa się sam wygląd towaru a także dotyczące graficznych znaków towarowych obejmujących dwuwymiarowe przedstawienie towaru. Orzecznictwo to nie znajduje zastosowania do zgłoszonego znaku towarowego, ponieważ znak towarowy wnoszącej odwołanie nie jest trójwymiarowym znakiem i nie ma porównywalności polegającej na tym, że orzecznictwo dotyczące innych znaków towarowych mogłoby stosować się do zgłoszonego znaku. W przeciwieństwie do znaków towarowych, do których odnosi się przywołane orzecznictwo znak wnoszącej odwołanie odnosi się jedynie do nieznacznej części oznaczonego towaru. Wyraźnie ograniczone i dokładnie zdefiniowane pod względem kolorystycznym oznaczenie, które w stosunku do oznaczanego towaru jest małe nie może być porównywalne do znaku towarowego, który w całości pokrywa się z wyglądem towaru.

Nawet jeżeli przyjąć, że orzecznictwo dotyczące trójwymiarowych znaków towarowych znajduje zastosowanie do zgłoszonego znaku wyrok Sądu jest błędny. Znak towarowy wnoszącej odwołanie spełnia bowiem uznane w orzecznictwie wymogi stosujące się do trójwymiarowych znaków towarowych. Odróżnia się on znacznie od norm i zwyczajów danego sektora i spełnia swoją podstawową funkcję polegającą na wskazywaniu pochodzenia handlowego. Wywody Sądu na temat stopnia uwagi jaką zwraca właściwy krąg odbiorców są błędne, gdyż właśnie w przypadkach artykułów, które nie mogą zostać wypróbowane przed ich zakupem konsument zwraca szczególną uwagę i odznacza się szczególną znajomością znaku towarowego. Ponadto Sąd nie odniósł się w wystarczającym stopniu do przedstawionego przez wnoszącą odwołanie argumentu dotyczącego dokładnie określonego odcienia koloru. Jako że Sąd określił oznaczanie skarpet sportowych jako zwyczajną praktykę nie da się zrozumieć dlaczego umieszczenie koloru za każdym razem w tym samym miejscu i przy użyciu tego samego odcienia nie może stanowić oznaczenia, które podlega rejestracji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 2 września 2010 r. — Hristo Gaydarov przeciwko Direktor na Glavna direktsia „Ohranitelna politisia” pri Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-430/10)

(2010/C 301/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hristo Gaydarov

Strona pozwana: Direktor na Glavna direktsia „Ohranitelna politisia” pri Ministerstvo na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾, w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie, jeżeli obywatelowi państwa członkowskiego zakazuje się opuszczenia terytorium jego własnego państwa, gdyż w państwie trzecim popełnił przestępstwo mające za przedmiot środki odurzające, o ile jednocześnie występują następujące okoliczności:
 - 1.1 wspomniane przepisy dyrektywy nie zostały transponowane w sposób wyraźny w odniesieniu do własnych obywateli państwa członkowskiego;
 - 1.2 podane przez ustawodawcę krajowego powody przyjęcia dopuszczalnych celów ograniczenia swobody przemieszczania się obywateli bułgarskich oparte są na rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen)⁽²⁾ i
 - 1.3 zastosowanie środków administracyjnych następuje w związku z art. 71 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. oraz z uwzględnieniem motywu 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen)?
- 2) Czy z ograniczeń i warunków przewidzianych dla wykonywania swobody przemieszczania się obywateli Unii oraz

ze środków podjętych w celu ich wykonania zgodnie z prawem Unii, w tym art. 71 ust. 1, 2 i 5 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku motywem 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym wynika, że dopuszczalne jest uregulowanie krajowe przewidujące, iż państwo członkowskie nakłada na jednego ze swoich obywateli z powodu popełnienia przestępstwa mającego za przedmiot środki odurzające środek przymusu administracyjnego w postaci „zakazu opuszczania kraju”, jeżeli obywatel ten został skazany z powodu tego czynu przez sąd państwa trzeciego?

- 3) Czy ograniczenia i warunki przewidziane dla wykonywania swobody przemieszczania się obywateli Unii oraz środki podjęte w celu ich wykonania zgodnie z prawem Unii, w tym art. 71 ust. 1, 2 i 5 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku motywem 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym należy interpretować w ten sposób, że skazanie obywatela państwa członkowskiego przez sąd państwa trzeciego z powodu czynu, który w prawie tego państwa członkowskiego jest kwalifikowany jako poważne przestępstwo umyślne mające za przedmiot środki odurzające, ze względów prewencji ogólnej i szczególnej oraz dla zagwarantowania większego stopnia ochrony zdrowia innych osób zgodnie z zasadą ostrożności uzasadnia stwierdzenie, że indywidualne zachowanie tego obywatela należy uznać za rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie jednego z podstawowych interesów społeczeństwa i to przez ustalony ustawowo okres w przyszłości, który nie ma związku z okresem odbywania wymierzonej kary, ale mieści się w okresie zatarcia skazania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-431/10)

(2010/C 301/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, A.-A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o środkach pełnej transpozycji tych przepisów do prawa krajowego, Irlandia uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego, ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 grudnia 2007 r. Termin transpozycji art. 15 dyrektywy upłynął w dniu 1 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 26 sierpnia 2010 r. — Ministerie van Financiën und Openbaar Ministerie przeciwko Aboulkacem Chihabi i in.

(Sprawa C-432/10)

(2010/C 301/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerie van Financiën, Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Aboulkacem Chihabi i in.

Pytania prejudycjalne

- a) W przedmiocie Wspólnotowego kodeksu celnego